

{ GENÇLİK }

gençlik gelecek, gelecek sosyalizm

Ülkede yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. sorunlara karşı gösterilmesi gereken "genç aydın duyarlılığı"nın aşınması, gençliği toplumdan ve toplumsal sorunlardan uzaklaştırıyor ve kendisini gençliğin sorunları ile sınırlayan gençlik hareketinin tecrit olmasına ve giderek marjinalleşmesine yol açıyor.

NECDET İLERİ

Türkiye'de toplumsal ve siyasal mücadelelerin geliştiği her evrede gençlik hareketi mücadelenin en dinamik ve militan gücünü oluşturmuştur. Bu bakımdan gençlik hareketi, siyasal ve toplumsal mücadelenin seyrine göre gelişir, bazen sel olur, bazen durgun akan su gibi, dipten gelen dalga gibidir. Bu süreçlerde dalga çekilir, sel gider kum kalır. Selin ve dalganın büyüklüğüne bağlı olarak bir miktar da, taş ve çakıl kalır. Bunlar akıntıya karşı direnen ağır taşlar olarak gençlik hareketinden geriye kalan sağlam kadrolardır.

Eskiler "testiyi su akarken doldurmak lazım" derler. Bu genel benzetme bize gençlik hareketine karşı ideolojik, siyasal ve örgütsel yaklaşımımızın ana hatlarını belirler. O halde su akarken testiyi doldurmalı, suyun akış hızı, debisi, taşıdığı değerler dikkate alınmalı; aynı zamanda suyun akışına engel olunmamalı, suyun daima önü açık tutulmalı ve mutlaka suyun içinde olunmalıdır.

Siyasal bir hareketin kadro kaynağı olarak gençlik, devrimci bir hareketin sürekli olarak kendini yenilediği, yeniden ürettiği, sağlıklı gelişme ve büyüme süreci bakımından hayati önemde olduğu bitmez tükenmez bir kaynaktır. Bu noktada siyasal örgütlerin gençliğe karşı takındığı yanlış tutum ve anlayışların harekete verdiği büyük zararlar ve kayıplar ile gençlik hareketindeki kimi sorunların da devrimci hareketin gelişimindeki etkileri unutulmamalıdır.

Egemenler, gençliğin eğitimine ve geleceğine, düzenin/sistemin korunması ve sürdürülmesi için, yani kendi gelecekleri bakımından özel bir önem veriyor. Çünkü her bir toplumun, toplum-

sal düzenin kendi karakterine ve egemenlik ilişkilerine bağlı olarak yapılan eğitimin amacı "yeni kuşaklara bir kültür birikimi aktarmak, gençlerin davranışını yetişkinlerin hayat tarzı yönünde biçimlendirerek, onları gelecekteki toplumsal rollerine doğru yönlendirmektir." Dolayısıyla burjuvazi gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesinden uzaklaştırmak için akla gelen her şeyi yapıyor. Gençleri, içkiye, kumara, uyuşturucuya, sekse, dine, vb. çekmeye çalışıyor.

Gençlik devrimci propaganda ve ajitasyona en duyarlı kesim olduğu kadar, gerici, faşist, şovenist vb. her türlü propaganda ve ajitasyona da açık bulunuyor. Bu nedenle gençliğin ideolojik donanımı tek bir alanla ve sorunla sınırlanmamalı, siyasal, kültürel, sanatsal, edebi, etik vb. olarak çok yönlü bir çalışma düzeyinde ele alınmalıdır. Bu noktada popüler kültürün, popüler yaşam tarzı ve yansımalarının gençlik üzerinde yarattığı dönemselsel ve döngüsel etkilerine karşı mücadele sürekli ve sistemli bir çalışma olmalıdır.

Öğrenci gençlik gerektiğinden çok tartışıyor, çok yazıyor ve çok konuşuyor; ama az okuyor ve az iş yapıyor. Dahası popüler kültürün etkisinde kalarak bazen "boş şeylerle" zaman harcıyor. Marksist ideolojik ve teorik bir formasyondan uzak olduğu için de, söz ve eylemi arasında bir tutarlılık gösteremiyor. Dolayısıyla günlük hayatı devrimcileştiremiyor ve iş eyleme, sokağa, zahmetli işlere gelince ortalıkta görünmüyor. Bu bakımdan gençlik için sürekli ve yoğun bir ideolojik çalışma, yani Marksist eğitim çalışmaları önem kazanıyor.

Eskiden devrimci harekette "az laf, çok iş" söylemi geçerliydi. Son yıllarda bu tersine döndü: "az iş, çok laf" üreten, tembel, uyuşuk, kendini aşamayan ya da bu yönde bir çaba içine girmeyen, ailesinden, çevresinden, yaşlı devrimcilerden devraldığı geleneksel ilişkileri yeniden üreten bir "genç devrimci tip" oluştu. Bu tip devrimcilik, sıradan, "okulcu" denilebilecek bir öğrenci tipi değil, kendisine devrimci, sosyalist diyen ve lafta mangalda kül bırak-

"Belirleyici olan, gün geçtikçe olgunlaşan mücadele azmi, devrimci bir değişimin gerekliliğine ilişkin bilinç ve bunun mümkün olduğuna ilişkin kararlılıktır"
(Ernesto Che Guevara)

mayan "devrimci öğrenci" tipinden kaynaklanıyor.

Ülkede yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. sorunlara karşı gösterilmesi gereken "genç aydın duyarlılığı"nın aşınması, gençliği toplumdan ve toplumsal sorunlardan uzaklaştırıyor ve kendisini gençliğin sorunları ile sınırlayan gençlik hareketinin tecrit olmasına ve giderek marjinalleşmesine yol açıyor.

Doğru ve tutarlı bir özgürlük bilincinden de yoksun olan bu gençlik, kendisini topluma kabul ettirecek bir "eşitlik ve özgürlük" mücadelesinden de uzak duruyor. Bu nedenlerle, toplumun en dinamik kesimi olan öğrenci gençlik, halk arasında ve esas olarak da işçi ve emekçi sınıflar arasında geçmişte olduğu gibi hakettiği saygıyı görmüyor.

Bu durumdan kurtulmanın devrimci mücadele tarihinde bilinen en etkili yolu, sınıf ve kitle çalışmasını günlük hayatın, günlük devrimci faaliyetin odağına koymaktır. Gençlik hareketi eğer üniversitelerde tıkanıp kalmışsa ve devlet gençliği özellikle de okullarda hapsedmeye çalışıyorsa, o zaman bir yandan okulun içindeki daralan mevzileri korurken bir yandan da "okulun dışına çıkmanın" imkanları yaratılmalıdır. Okul dışına çıkmak, işçilere, emekçilere, varoşlara yönelmek, sınıf mücadelesi perspektifi ve bir toplumsal devrimin ihtiyaçları üzerinden toplumu aydınlatma görevini sürdürmek olmalıdır.

Böylelikle, okulla hayat arasında, öğrencilerle emekçiler arasında, eğitim ve kültür alanıyla iş ve emek arasında sağlam ve kalıcı bağlar kurulmalıdır. Bunun öncülüğü gençlik içindeki örgütlü güçler tarafından, örgütsel ihtiyaçlara göre yapılabilir ve öğrenci kitlesi bu alana doğru bilinçli olarak yönlendirilebilir. Eğer öğrenciler işçilerin ve emekçilerin yardımına gitmezse, onların mücadelesine katılmazsa, onlara destek vermezse; işçilerin ve emekçilerin öğrenci hareketine ilgi duyması ve destek vermesi; başka bir ifadeyle bu iki hareketin devrim ve sosyalizm mücadelesinde aynı kulvarda yürümesi sağlanamaz.